

Sygn. akt IV U 179/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2023 roku w Sieradzu

odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z dnia 27.02.2023 r. Nr (...)

w sprawie A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o emeryturę pomostową

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 179/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 27.02.2023r., ZUS II Oddział w Ł. odmówił wszczęcia postępowania o ponowne rozpatrzenie prawa do emerytury pomostowej dla A. P.. Przytaczając treść art. 114 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS organ wskazał, iż wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów, które powodowałyby wpływ na prawo do świadczenia, w związku z czym brak jest podstaw do wznowienia postępowania, ponieważ dokumenty załączone do wniosku podlegały rozpatrzeniu w decyzji odmownej z 30.03.2022r.

Nie podzielając powyższej decyzji, pełnomocnik strony ustanowiony w sprawie złożył odwołanie, wnosząc o ustalenie prawa do emerytury pomostowej poprzez uwzględnienie do prac w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku ostrzarcz, mieszacz – wilkarz w (...) Zakładach (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

W uzupełnieniu stanowiska, zajętego w dowołaniu, pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż praca A. P., wykonywana na stanowiskach ostrzarcz, mieszacz – wilkarz w (...) Zakładach (...) w okresie od 07.08. 1980 r. do 28.02.1998 r. była pracą w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zarówno w rozumieniu przepisów wówczas obowiązujących jak i w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Zdaniem odwołującego prace te podlegają zakwalifikowaniu do prac, określonych w załączniku nr 2 pkt 14 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ były pracami przy bezpośrednim sterowaniu procesami technologicznymi, mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł przy tym o powołanie biegłego z dziedziny przemysłu lekkiego i bezpieczeństwa i higieny pracy celem dokonania kwalifikacji

pracy wnioskodawcy w spornym okresie w kontekście pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych (pismo procesowe k. 18-20).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. P., ur. (...), w dniu 01.03.2022r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniosek o emeryturę pomostową. Do wniosku zostały załączone m.in.: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawione przez (...) SA w P., stwierdzające, iż A. P. był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 07.08.1980 r. do 28.02.1998 r. i w tym okresie, od 07.08.1980 r. do 28.04.1983 r. i od 30.04.1985 r. do 28.02.1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu na stanowisku ostrzacz, mieszacz – wilkarz, wymienionym w wykazie A dziale VII poz. 1,2 pkt 1,1, wykazu, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia MPChL Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego; świadectwo pracy, wystawione w dniu 01.03.2010 r. przez (...) sp. z o.o. (...) Zakład (...), stwierdzające, iż A. P. był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 01.11.2007 r. do 28.02.2010 r. jako elektromonter; w dokumencie zaznaczono, iż w okresie od 01.11.2007 r. do 31.12.2008 r. pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako starszy robotnik.

Po rozpoznaniu wniosku ZUS zaliczył do stażu sumarycznego okres 35 lat i 5 miesięcy, w tym do stażu w szczególnych warunkach 1 rok i 2 miesiące, obejmujący okres od 01.11.2007 r. do 31.12.2008 r.

Decyzją z 30.03.2022r., ZUS odmówił A. P. prawa do emerytury pomostowej. Jako przyczyny nieuwzględnienia wniosku organ wskazał, iż przed dniem 01.01.1999 r. wnioskodawca nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i 33 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS; nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat, po dniu 31.12.2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Zakład nie uwzględnił do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 07.08.1980 r. do 28.04.1983 r. oraz od 30.04.1985 r. do 28.02.1998 r., ponieważ pracodawca w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach nie wymienił charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. oraz nie podał stanowiska pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego.

W dniu 10.02.2023r. A. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie prawa do emerytury pomostowej w związku z zaistnieniem nowych okoliczności w sprawie, tj. odnalezieniem świadków, mogących potwierdzić fakt wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zaskarżoną decyzją z 27.02.2023r., ZUS II Oddział w Ł. odmówił wszczęcia postępowania o ponowne rozpatrzenie prawa do emerytury pomostowej dla A. P..

A. P. w dniu 07.08. 1980 r. rozpoczął pracę w (...) Zakładach (...) na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego, zajmując je do 31.03.1981 r. Na tym stanowisku wnioskodawca zajmował się przewożeniem surowca, przetworzonego przez zgrzeblarki, usytuowane na halach na parterze i I piętrze hali do przędzalni, znajdującej się na dwóch wyższych kondygnacjach budynku, używając do tego windy towarowej.

Poczynając od dnia 01.04. 1981 r. A. P. rozpoczął pracę jako ostrzacz. Miejscem pracy wnioskodawcy był Oddział nr 4, tzw. odpadkowy, gdzie wyrabiano przędzę a w późniejszych latach watę i tampony. Na tym oddziale, gdzie zatrudnionych było ok. 100 pracowników, pracujących na 3 zmiany, funkcjonowały maszyny rozwłókniające, zgrzeblarki, przędzarki. Do obowiązków wnioskodawcy należało czyszczenie i ostrzenie znajdujących się na oddziale maszyn. Do czyszczenia maszyny, które odbywało się przy pracującym urządzeniu, używano specjalnych szczotek. Przed przystąpieniem do ostrzenia elementów maszyn w postaci wałków, bębnow i zbieraczy taką maszynę należało całkowicie rozebrać, zdemontować części przeznaczone do ostrzenia a następnie przeostrzyć je przy użyciu kamieni

szlifiarskich. Tego rodzaju prace konserwacyjne wykonywano planowo, wyłączając kolejno z ruchu poddawane remontom maszyny; pozostałe maszyny wykonywały wówczas normalne czynności produkcyjne.

W okresie od 29.04.1983 r. do 01.04.1985 r. A. P. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po zakończeniu odbywania zasadniczej służby wojskowej, od 30.04.1985 r. do 30.04.1997 r. A. P. pracował nadal jako ostrzarz a od 01.05.1997 r. do końca okresu zatrudnienia w tym zakładzie pracy jako mieszacz – wilkarz. Pracując na stanowisku mieszacza – wilkarza wnioskodawca obsługiwał maszynę typowo rozwłókniającą surowiec, tzw. wilka. Do maszyny należało podwieźć surowiec sprasowany w bele i zapakowany w folie oraz opasany drutami, następnie rozciąć opakowanie i ręcznie wrzucić odpakowaną zawartość do maszyny. Po wyjściu z „wilka” rozwłóknione włókno automatycznie było podawane na komory i stamtąd na zgrzeblarki. Na hali funkcjonowały 2 „wilki”, każdą z maszyn obsługiwało dwóch pracowników. Z uwagi na panujące zapylenie pracownicy obsługujący „wilka” używali masek ochronnych.

(wnioski, decyzje, świadectwa pracy, karta przebiegu zatrudnienia w aktach ZUS, przebieg pracy k. 21 akt sprawy, zeznania z 05.06.2023r.: A. S. od 00:00:20 do 00:17:52 minuty, G. S. od 00:17:52 do 00:24:47 minuty, A. P. od 00:24:47 do 00:40:20 minuty)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym. Fakty dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy wykonywanej w latach 1980 – 1998, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków oraz odwołującego, którym dał wiarę. Złożone w niniejszej sprawie zeznania były wiarygodne, spójne i znajdowały potwierdzenie w zachowanej dokumentacji osobowej.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 4 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.2023.164 t.j.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Jak wynika z przepisu art. 49 cyt. ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Ustawa o emeryturach pomostowych (w art. 3 ust. 1) zawiera nową, bardzo szczegółową definicję prac w szczególnych warunkach. Stanowi ona, iż są to prace związane z czynnikami ryzyka, które spełniają łącznie następujące kryteria: z dużym prawdopodobieństwem mogą spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia (wraz z upływem wieku pracownika), wykonywane są w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowane są siłami natury lub procesami technologicznymi, pomimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej lub medycznej, stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu uzasadniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Stosownie do art. 12 ustawy o emeryturach pomostowych, przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 4-11, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku, kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres pracy) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy, brak jest podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II UK 164/11 OSNP 2013/5-6/62). Zaprezentowana wykładnia powyższych przepisów znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 maja 2021 r. III AUa 991/20 LEX nr 3337316). Odnosząc powyższą wykładnię przepisów do realiów rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż organ rentowy prawidłowo przyjął, że A. P. nie kontynuował po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Dla stwierdzenia powyższej okoliczności nie ma znaczenia fakt, iż w całym okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. (...) Zakład (...) od 01.11.2007 r. do 28.02.2010 r. ubezpieczony wykonywał ten sam rodzaj pracy, zaś pracodawca w świadectwie pracy stwierdził, iż pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do 31.12.2008 r. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 9 czerwca 2022 r. III AUa 598/22 LEX nr 3436383, wskazanie wprost przez ustawodawcę, w formie wykazu zarówno prac w szczególnych warunkach, jak i o szczególnym charakterze oznacza, iż nie wymaga badania, czy każda z rodzaju prac wymienionych w wykazach nr 1 i 2 stanowiących załącznik do ustawy pomostowej spełnia wymagania definicji prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, ponieważ to z woli ustawodawcy określone prace zostały zaliczone do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Skoro zaś katalog przedmiotowych prac jest zamknięty, okoliczność ta oznacza, iż cech pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze nie mogą mieć inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich jakość mogła obniżyć się z wiekiem. W załączniku nr 2, obejmującym wykaz prac o szczególnym charakterze, pod poz. 5 i 6 wymieniono odpowiednio prace maszynistów pojazdów trakcyjnych (maszynista pojazdów trakcyjnych, maszynista instruktor, maszynista zakładowy, maszynista wieloczynnościowych i ciężkich maszyn do kolejowych robót budowlanych i kolejowej sieci trakcyjnej, kierowca lokomotywy spalinowej o mocy do 300 KM, pomocnik maszynisty pojazdów trakcyjnych) i kierowników pociągów; prace bezpośrednio przy ustawianiu drogi przebiegu pociągów i pojazdów metra (dyżurny ruchu, nastawniczy, manewrowy, ustawiacz, zwrotniczy, rewident taboru bezpośrednio potwierdzający bezpieczeństwo pociągu, dyspozytor ruchu metra, dyżurny ruchu i stacji metra). Ponieważ A. P. zatrudniony na stanowisku elektromontera nie wykonywał ww. prac, zatem niezależnie od tego, czy i w jakim okresie pracodawca wypłacał mu dodatki „szkodliwe”, okres ten nie podlega zaliczeniu do prac w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. W tym stanie rzeczy, dla nabycia prawa do emerytury pomostowej, wnioskodawca winien udowodnić, iż na dzień 1 stycznia 2009 r. legitymuje

się stażem pracy w warunkach szczególnych, który można zakwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych w wymiarze co najmniej 15 lat. Niewątpliwie prace jakie A. P. wykonywał w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) nie mogą być uznane za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych. W myśl zawartej w powołanym akcie prawnym definicji ustawowej, prace w szczególnych warunkach - zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace związane z czynnikami ryzyka wymienionymi w art. 3 ust. 2 ustawy, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy; prace o szczególnym charakterze - zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych - to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. Podkreślić przy tym należy, iż zakres przedmiotowy prac zaliczanych przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych jest znacznie węższy, niż ten określony w wykazie takich prac zamieszczonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. wydanym na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Celem ustawy o emeryturach pomostowych była likwidacja możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę przez niektóre grupy zawodowe. Ustawodawca uznał, że wprowadzone w 1983 r. przepisy regulujące te kwestie (w szczególności rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) przewidują zbyt szeroką grupę uprawnionych do wcześniejszych świadczeń emerytalnych i niezbędna jest konsekwentna realizacja założeń reformy systemu ubezpieczeń społecznych, co do stopniowej likwidacji możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę. Wśród prac wymienionych przez ustawodawcę w załączniku nr 1 oraz nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie zostały wymienione prace wykonywane przez skarżącego w spornym okresie. Zatem sama tylko możliwość zakwalifikowania pracy wnioskodawcy jako pracy w warunkach szczególnych wg działu VII poz. 1 i 2 załącznika do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. nie przesądza o tym, iż są to jednocześnie prace, określone w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, skoro nie zostały wymienione w załącznikach do ww. ustawy. W ocenie Sądu dla oceny, czy praca, jaką A. P. wykonywał w (...) Zakładach (...) była pracą, wyszczególnioną w załączniku nr 2 pod. poz. 14 ustawy o emeryturach pomostowych, zbędne było sięganie do opinii biegłego. Praca w szczególnych warunkach jest to bowiem sfera ustaleń stanu faktycznego i jej ocena (prawna kwalifikacja) należy do sądu a nie do biegłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2022 r. II USKP 142/21). Pod wskazaną pozycją ww. załącznika zostały wymienione prace przy „bezpośrednim sterowaniu procesami technicznymi mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego”. Ustawodawca nie wskazał pod pozycją 14 tego wykazu konkretnego stanowiska pracy, jak uczynił to pod innymi jego pozycjami, lecz posłużył się opisową metodą scharakteryzowania pracy uprawniającej do emerytury pomostowej. Zawarta tam formuła opisowa składa się ze zwrotów niedookreślonych, z których praktycznie każdy wymaga konkretyzacji. Pozwala to na dużą elastyczność kwalifikacji różnego rodzaju prac, wykonywanych na różnych stanowiskach, różnie nazywanych, przez co ciężar oceny w znacznym zakresie przenosi się więc na element ustaleń faktycznych dotyczących wykonywanych czynności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2022 r. II USKP 118/21). W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy powołując się na dorobek judykatury zaznaczył, iż pojęcia użyte w wykazach prac o szczególnym charakterze powinny być rozumiane tak, iż skutki awarii muszą zagrażać zakłóceniem normalnego toku życia społecznego, zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi albo powodować możliwość powstania takiego zagrożenia z opóźnieniem. Dla oceny skutków zagrożenia („poważne”) należy przyjmować maksymalne możliwości wystąpienia skutków. Chodzi zatem o możliwość powstania awarii technicznej (przemysłowej), która może być ograniczona do jednego urządzenia, ale jej skutki muszą powodować niebezpieczeństwo w większym zakresie niż ograniczone do jednego stanowiska pracy. W świetle opisanego przez świadków i samego odwołującego charakteru czynności A. P., jego praca na stanowiskach ostrzarza i

wilkarza bezsprzecznie nie polegała na sterowaniu procesami technicznymi mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego. Reasumując, dowodzenie przez wnioskodawcę, że do dnia 31 grudnia 2008 roku legitymował się wymaganym 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie może skutkować uwzględnieniem odwołania z uwagi na stwierdzony fakt, że skarżący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz nie wykazał żadnego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach po 31 grudnia 2008 roku.

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.